

Typisch growing up, zo leek me: in de schoenendoos van het verleden gegrabbeld, dat goed uitgedacht, er nog wat randfiguren met de haren en kale koppen bijgesleept, simpel decor, wat muziek en weinig spelers. In dit geval maar eentje.

Eentje die ik wel steeds beter ging begrijpen. Waarom doet-ie nou zo, zo (ik ga niet zeggen hoe, jullie moeten het ook maar merken) - ah daarom dus. Juist.

Ook heeft de utrechtse stadsschouwburg een fototentoonstelling over de schouwburg in bezettingstijd (opgericht in '41), toen de NSB er graag in en romdom verbleef. Zitten er nog NSB-ers in de zaal!? Zo letterlijk ging het dus niet, maar de ongemakkelijkheid drong af en toe wel door. De tekst was voor mij het beste van de voorstelling. Dan de muziek. Ik vond het met één speler toch wat mager, teveel hoedje-op-hoedje-af.

Maar 't is een welkome aanvulling op de programmering, zo'n stuk. ([eswé](#), gezien 15/09/06)